

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **L. H.,** za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 12. 2004, č. j. 64 Az 68/2004 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 12. 2004, č. j. 64 Az 68/2004 - 31, byl zamítnut návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud usnesení odůvodnil tím, že z potvrzení o výdělkových a majetkových poměrech, které stěžovatelka předložila, vyplývá, že dosahuje měsíčního příjmu 8200 až 10 000 Kč, a proto nesplňuje předpoklady podle § 35 odst. 7 zákona č 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s. ř. s.“), aby jí mohl být zástupce ustanoven soudem.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřila s tímto usnesením nesouhlas a poukázala na to, že příjem získávala z brigád pouze po dobu 2,5 měsíců a v době sepisu kasační stížnosti je nezaměstnaná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se stěžovatelka dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Podle § 35 odst. 7 věta prvá s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Jedná se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně na účastníkovi řízení, aby soud mohl posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, uveřejněné pod č. 537/2005 Sb. NSS).

Stěžovatelka v projednávané věci uvedla ve vlastnoručně vyplněném potvrzení o výdělkových a majetkových poměrech, že její příjem činí měsíčně 8200 až 10 000 Kč. Krajský soud proto nepochybil, když dovodil, že tato výše příjmů je natolik vysoká, že neodůvodňuje osvobození od soudního poplatku, a tím i vylučuje splnění podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 s. ř. s.

Pokud stěžovatelka namítala, že v době sepisu kasační stížnosti nebyla zaměstnaná, jde o námitku nedůvodnou, neboť z povahy kasačního řízení vyplývá, že Nejvyšší správní soud posuzuje důvodnost námitky ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, za kterého rozhodoval krajský soud a ke změně poměrů která nastane později nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu